

cròniques

a Pagès, que enguany han arribat a la cinquanta-sisena edició; es tracta d'uns esdeveniments realment únics que reviu dos costums avials, la tossa dels xais i ovelles i l'enllaç matrimonial entre l'hereu i la pubilla de dues cases o masies benestants.

Ramaderia | Les ramaderies ripolleses van guanyar de llarg el XVII Concurs Nacional de Raça Bruna dels Pirineus, que se celebrà a Bolvir de Cerdanya el segon

diumenge de maig. Per damunt de tot, van destacar els exemplars de Mas Pinós, de Vallfogona de Ripollès, amb quatre guardons, més els dos aconseguits pel bestiar de l'explotació la Torre, de Ribes de Freser. Una altra notícia de natura més cinègica fa referència a la presència del llop a l'alta muntanya ripollesa, provinent de les bosquíes italofranceses; val a dir que malgrat que se n'hagi confirmat la presència, encara no se n'ha constatat pas l'establiment al terror.

>> Cartell de la Festa Nacional de la Llana i el Casament a Pagès. (Foto: AJUNTAMENT DE RIPOLL)

LA SELVA

Text > JOAN DOMÈNECH MONER

Blanes: seixantè aniversari de l'Esbart Joaquim Ruyra | Buscant activitats per celebrar el seu aniversari, l'Esbart Joaquim Ruyra va aconseguir localitzar les partitures de deu balls de bastons que s'havien ballat a la vila fins a la dècada dels anys seixanta i, estirant el fil, antics balladors que els han ajudat a recuperar-los. De les deu peces, es van poder tornar a veure «La Marxa», «Els Fangadors», «Sota la cama» i «El Rebassillo». I a més, una cinquena peça, «El Patatuf», en què un dels grups de l'esbart ha fet una tasca de reinvençió, durant una cercavila en la qual també van participar la imatgeria de l'esbart (nans, cavallets i gegants), els gegants i grallers de la Colla Gegantera de Blanes, i la colla de percussió KalaTrons. Un centenar de balladors, entre els quals hi havia una dotzena de dansaires dels darrers que van ballar aquestes danses ara fa seixanta anys, nois i noies de l'escola de l'esbart, membres del cos de dansa de la mateixa entitat, balladors de l'escola de dansa Daina i de l'Agrupament Escolta Pinya de Rosa van dansar al so

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > BLAI CIURANA ABELLÍ,
resident a Malines (Bèlgica)

Tinc vint-i-vuit anys i ara en fa un que resideixo a Bèlgica. Vaig viure a Fornells de la Selva fins als vint-i-dos anys. Després, en matricular-me a l'Escola Superior de Música de Catalunya, en l'especialitat de piano i pedagogia, em vaig traslladar a Barcelona, on vaig residir quatre anys. Durant aquella etapa vaig assumir la secretaria de la Confraria de Campaners i Carillonistes de Catalunya, càrrec que em va permetre recórrer tot el país.

El setembre del 2022 em vaig traslladar a Malines, on estudio carilló a la Reial Escola de Carilló Jef Denyn,

del flabiol amb les versions originals i uns arranjaments nous per a cobleta de flabiols de Marcel Casellas.

Lloret: Aplec de la Sardana i Sardana de l'Any

| Aquesta vegada en el marc del passeig de Lloret en lloc de l'ermita de Santa Cristina (com se sol fer habitualment), va celebrar-se el cinquanta-cinquè Aplec de la Sardana. Les cobles participants van ser: Ciutat de Girona, Principal del Llobregat, Flama de Farners (matí) i Principal de la Bisbal (tarda). Aquest any es va retre homenatge al compositor Antoni Mas Bou, del qual es va estrenar la sardana «Marina». També es va estrenar la sardana «Palangrera», dedicada a Jordi Rocas pel seu treball per Lloret i la sardana i que porta el nom d'una barca de palangre feta per ell, que va regalar fa temps al compositor de la sardana, Josep Cassú. Aquesta estrena va ser una sorpresa que va fer molta il·lusió a Jordi Rocas, que no s'ho esperava gens.

D'altra banda, també es va celebrar a Lloret la final de la Sardana de l'Any, amb una gran assistència de públic. El Premi Popular se'l va endur Carles Santiago amb la sardana «Balenyà, més de mil anys d'història», el Premi de la Crítica va ser per a Marc Timón amb «Calonge i Sant Antoni» i el Pre-

>> Jordi Rocas rebent les partícels de la sardana «Palangrera» per part de l'autor, Josep Cassú, i la seva dona, Carme Jordi. (Foto: DOLORS PUIG)

mi Joventut per a Anna Abad, amb «Els colors de l'estany»; aquestes dues darreres van ser escollides pel jurat. Durant la segona part de l'esdeveniment, la Banda Municipal de Barcelona, sota la direcció de Salvador Brotons, es va centrar en la celebració del vuitantè aniversari del compositor i director d'orquestra Josep Lluís Moraleda. L'acte va acabar amb la interpretació de les tres sardanes guanyadores, a més d'altres com «Lloret vila encisera» de Domènec Moner, dedicada a la vila.

Tossa: Ad petendam pluviam

| Atesa la forta sequera que patim, els tossencs van dur a terme la rogativa *Ad petendam pluviam*, molt lligada a la pagesia, per demanar la pluja en benefici dels habitants de l'entorn a la capella de Sant Benet, el dia que es commemora la mort del sant. Aquesta capella és una ermita situada a uns quatre quilòmetres de Tossa, fou l'antiga parròquia de la vila i ja s'hi té notícia de les rogatives dels anys 1817 i 1822, amb motiu d'unes grans sequeres.

que es va fundar el 1922 i ha esdevingut un institut superior de fama internacional. El carilló és un instrument que hi ha en algunes esglésies, i que està format per unes campanes unides a un teclat manual i pedaler. Com ja haureu deduït, soc campanòleg; és a dir, un estudiós de les campanes.

Malines té uns vuitanta-vuit mil habitants. És una ciutat molt tranquil·la i agradable, situada a uns trenta quilòmetres de Brussel·les. La veritat és que no m'ha costat gaire adaptar-me a la vida a Bèlgica. La majoria dels meus companys són dels Estats Units i del Canadà; també n'hi ha algun d' Austràlia i uns quants de belgues. Tothom té els seus costums, però l'ambient general permet que cadascú continuï

amb el seu tarannà sense que això afecti la vida dels altres.

Bèlgica és un país dividit en dues grans parts i hi ha tres idiomes oficials: neerlandès, alemany i francès. Tant a Flandes com a Valònia, però, pots utilitzar l'anglès sense cap mena de problema, perquè l'entén tothom. Com a curiositat, puc dir que el meu professor de carilló, que és flamenc, ha viscut força temps a Catalunya i domina perfectament el català. De fet, he descobert que a Bèlgica hi viuen força catalans. A més a més, la comunicació amb Catalunya és fàcil i econòmica. Un viatge d'anada i tornada amb avió en temporada baixa et pot sortir per quaranta euros o menys. No tinc gaires oportunitats d'enyorar-me. El contacte amb la fa-

mília i els amics és quasi permanent gràcies al telèfon i a l'Skype. Visc lluny de casa, però alhora m'hi sento molt a prop.

No m'ha costat gaire adaptar-me a la vida a Bèlgica. La majoria dels meus companys són dels Estats Units i del Canadà; també n'hi ha algun d'Austràlia i uns quants de belgues.